

Pískací kornoutek

Jednou přišel kosík ze školky a povídá:

„Tatí, u nás je kluk menší než já, a už umí pískat.“

„A kruciš,“ řekl táta kos, „to je nadělení.“

„No,“ povídá kluk, „a píská jen tak na zobáček a vůbec ne na píšťalku.“

„A umíš pískací kornoutek?“ zeptal se táta. A stočil zobák do kornoutku a zapískal:

„Do re mi fa sol la si do, do si la sol fa mi re do.“

Také kosík zkusil všelijak křivit zobáček. Ale kornout ne a ne udělat.

„A foukej, foukej!“ pobízěl ho táta. A kosík foukal, až se mu dělala v puse jablíčka. Ale pískání se neozývalo.

„Nejde mi to,“ povídá smutně kosík. „A vůbec nevím, jak vypadá kornout.“

„No takhle,“ řekl táta kos a udělal zobák do kornoutku.

„A stejně to nevím a nevím!“ dupal nožkou kosík.

„Poleť za mnou,“ řekl táta kos. A letěli a letěli, až přiletěli k cukrárně. Táta koupil kosíkovi červenou zmrzlinu v kornoutku.

„Jo, takhle vypadá kornout,“ povídá kosík a lízal zmrzlinu. Když ji vylízal, stočil zobáček do kornoutku a zapískal. Krásně. Jako ten kluk ve školce. A možná ještě líp.

Slepička je chytrák

„Kokokodák! Kokokodák!“ vyběhla z kurníku slepička. Pelášila po dvorku jak splašená.

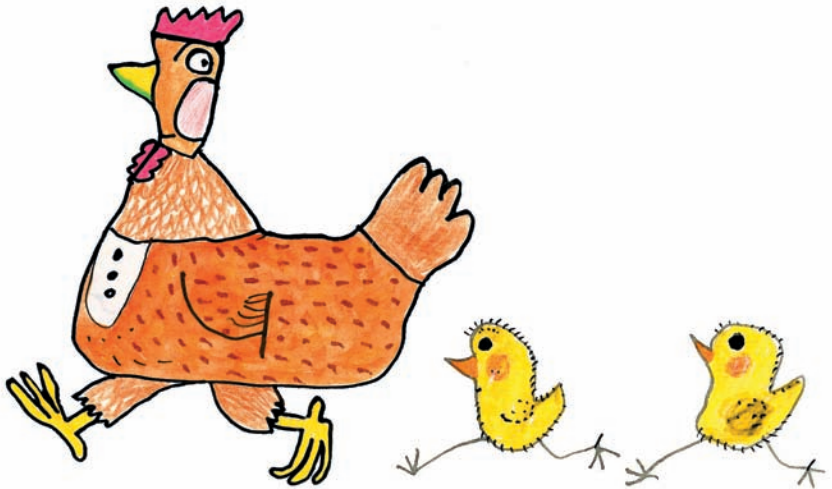
Měla radost, že snesla vajíčko.

Pihaté perličky daly hlavy k sobě a štěbetaly:

„Hloupá slepice! Zase se chlubí. Je to hloupá slepice!“

„Proč jsem hloupá?“ říkala si slepička. „Nikdo neumí hezčí vajíčka než já, a přece se mi posmívají. Co jsem komu udělala?“ A byla smutná. „Kdybych měla aspoň kuřátka, nebylo by mi tak smutno.“

Slepička si urovnala hnízdo a seděla a seděla. Chtěla si vy-

sedět kuřátka. Jenže nebylo z čeho. Pokaždé, když snesla vajíčko, musela se pochlubit:

„Kokokodák! Kokokodák!“ Když tohle uslyšel hospodář, vajíčko jí vzal. A tak slepička seděla pořád na prázdném hnízdě. Seděla a přemýšlela. Z čehopak se líhnou kuřátka? No z čeho? Přece z vajíček. A já nemám žádné vajíčko. A proč nemám žádné vajíčko? Protože mi ho pokaždé odnesou. A proč mi ho odnesou? No protože se chlubím.

Slepička se schovala za prkna a udělala si tam nové hnízdo. Každý den si do něho snesla vajíčko. Ale už nekdákala. Nikdo o jejích vajíčkách nevěděl. A pak se na ně posadila. Načechrala si peříčka a seděla a seděla.

A jednou se objevila na dvorku jako dáma. Nakračovala pyšně jak princezna a za ní utíkal houf kuřátek.

Perličky stály s otevřenými zobáčky a divily se:

„Ta slepička má krásná kuřátka. Heboučká jak pampelišky.“ A když to viděl hospodář, vrtěl hlavou a povídá:

„To je ale chytrá slepička!“

